

betes insipidus. Han ville därför försäkra sig om att utesluta även den diagnosen. Därför påbörjade han utredning i två parallella spår. Han ordinerade akut b-glukos och urinsticka för att snabbt påvisa/utesluta en diabetes mellitus. HbA_{1c} ordinerades för att få en överblick över tidsförloppet.

Om proven varit positiva, hade han fått diagnos och kunnat stoppa vidare utredning av diabetes insipidus med mera. Hans planerade utredningsgång framgår genom hans hänvisning till webportalen Internetmedicin, framhöll han.

Ansvarsnämnden konstaterar att

doktorn inte har journalfört annat än stora urinmängder och att pojken drack stora mängder vätska. Hans diagnosförslag var diabetes insipidus och inte det betydligt vanligare och i detta fall troligare tillståndet diabetes mellitus.

I sitt yttrande har doktorn uppgett att han ordinerat prov med HbA_{1c} (prov som ger uppfattning om glukoskontrollen under de senaste sex veckorna) men även akut plasmaglukos och urinsticka. Uppgiften att de senare proven skulle ha ordinerats har först framkommit i hans yttrande till Ansvarsnämnden.

Doktorn synes inte ha haft diagnosen

diabetes mellitus i åtanke. Han har inte heller insett allvaret i uppgifterna om dessa stora urinmängder och att pojken löpte risk att insjukna med allvarliga följder av sin nydebuterade diabetes. Även om han hade en annan diagnos i åtanke borde han ha uteslutit diagnosen diabetes mellitus typ 1 på grund av sjukdomens allvar.

Även om prov ordinerades planerade doktorn inte för en adekvat uppföljning. Han borde ha föranstaltat om akut provtagning av plasmaglukos och urinprov samt därefter tagit tillbaka pojken för bedömning. Han får en varning. •

Internmedicinare gav två gånger för hög dos Innohep – kvinna avled

»Borde skaffat sig erforderliga kunskaper före ordinationen«

Den förskrivande internmedicinaren följde varken det lokala vårdprogrammet eller rekommendationerna i Fass. Det ledde till att en kvinna fick en dubbelt så hög dos Innohep som hon skulle ha haft. Hon avled. Internmedicinaren varnas. (HSAN 1791/05)

■ Det var Socialstyrelsen som anmälde internmedicinaren.

Bakgrunden var att den 59-åriga kvinnan 2001 genomgått en lever-, pankreas- och tunntarmstransplantation. Efter detta hade hon kvarvarande morfinkrävande buksmärtor. 2003 behandlades hon med Waran på grund av djup ventrombos i höger arm.

Den 22 november 2004 kom patienten in akut med buksmärtor till medicinkliniken vid ett universitetssjukhus. Hon lades in. Tunntarmspassage var utan anmärkning. Smärtbehandlingen optimerades. Den 29 november hade patienten svullnad i höger arm. Den tidigare kända djupa ventrombosen hade byggts på med färsk trombotisering.

Den 30 november insattes lågmolekylärt heparin (LMVH) i form av Innohep subkutant. Dosen var 19 000 enheter per dag. Ansvarig för ordinationen var internmedicinaren.

Komplikationer tillstötte

Den 7 december fick patienten ökade buksmärtor och spänd buk. Dator-tomografi visade retroperitoneal blödning. Dagen därpå hypovolem chock. Arteriografi visade misstänkt blödning från distala artäranastomosen mot aorta.

Samma dag överfördes patienten till ett annat universitetssjukhus. Där uppdagades det att Innohep ordinerats och givits i dubbelt så hög dos som rekommenderas i Fass. På sjukhuset emboliserades den blödande artären och blodet retroperitonealt och i pleura dränerades. Komplikationer tillstötte och patienten avled.

På hösten 2004 pågick en omfattande omorganisation vid medicinkliniken på det första universitetssjukhuset. Internmedicinaren mötte nya patientgrupper.

Han berättade att han hade bedömt att han kunde vara ansvarig för en nyöppnad avdelning som skulle få ett mer oselecterat intag även av allmän internmedicinska patienter genom att förlita sig på kunskap hos läkarkollegor under specialistutbildning och hos sina yngre kollegor inom sektionen.

Behandling med subkutana injektioner av lågmolekylärt Heparin var en ny behandling för honom.

»Mitt ödesdigra misstag blev att jag doserade efter svårighetsgrad av tillstånd men tog sedan inte hänsyn till att behandlingen också måste doseras per kilokroppsvikt, vilket tydligt framgår av Fass«, skrev han.

Kontrollerade inte i Fass

Av internmedicinarens yttrande och av den interna orsaksanalys som utförts framgår också att under hösten 2004 var tillgången på läkare mycket knapp, vilket innebar en pressad situation för honom, som ofta var ensam överläkare med sena ronder och stressituationer.

Detta förde med sig att han slutade delta i alla planerade diskussioner kring

patienter, forskning och administrativa utvecklingssamråd vilket i sin tur ledde till att flera av dessa schemalagda diskussioner inte blev av.

Även den schemalagda tiden för diskussioner kring inneliggande patienter fallerade. När Innohepdosen ordinerades var internmedicinaren ensam tjänstgörande överläkare.

Enligt en journalanteckning, daterad den 8 december 2004, hade han ur minnet tagit dosen och således inte kontrollerat genom att läsa i Fass med avseende på behandlingsdos.

Dessutom finns i det lokala vårdprogrammet för utredning och behandling av venös tromboembolism tydliga doseringsangivelser vilket han inte heller tog del av.

Organisatoriska brister

Socialstyrelsens vetenskapliga råd i internmedicin Jesper Persson skrev i ett utlåtande att helt entydigt har en felaktig behandling givits. Den felaktiga doseringen har lett till patientens dödsfall.

Felbehandlingen kan inte ursäktas med att det rör sig om en komplicerad eller nyetablerad behandlingsrutin. LMWH är sedan drygt tio år en standardbehandling vid djupa ventromboser. Dessutom finns både i lokala vårdprogram och i Fass tydliga doseringsangivelser. Denna patient skulle ha haft ungefär halva dosen Innohep jämfört med vad hon fick.

Inte heller sattes blodförtunnande medel i form av Waran in, vilket också är rutin och som måhända kunde förkortat behandlingstiden med LMWH (Innohep). Anmärkningsvärt är också att patientens koagulationsförmåga

(INR) kontrollerades först den 7 december (PK 0, 9).

Universitetssjukhuset har gjort en mycket ambitiös och omfattande orsaksanalys av denna avvikelse. Av analysen framgår organisatoriska brister av mer eller mindre allvarlig art.

Det som är mest frapperande, och som i viss mån förklarar internmedicinarens felbehandling, är en orimligt hög arbetsbelastning på mag-tarmmedicinska sektionen överhuvudtaget och på internmedicinaren i synnerhet.

Denne beskriver själv i sitt yttrande, och detta vidimeras av orsaksanalysen, en alltför hög arbetsbörda som menligt har inverkat på såväl hans patientarbete som hans fortbildning utanför sitt specialområde.

Socialstyrelsens bedömde att internmedicinaren allvarligt brustit i sin yrkesutövning genom att inte iaktta den noggrannhet som krävdes i samband med ordinationen.

Uppenbara brister

Trots uppenbara brister i sina kunskaper om rutinerna kring behandling av subkutana injektioner av lågmolekylärt heparin underlät han att kontrollera i Fass samt använda sig av det lokala vårdprogrammet för att uppdatera sina kunskaper avseende behandling av trombos.

Internmedicinaren hade utan tvivel en stor arbetsbelastning under hösten 2004. Trots detta ansåg Socialstyrelsen emellertid att hans fel inte var ursäktligt. Ansvarsnämnden läste Social-

styrelsens utredning. Internmedicinaren medgav att han gjort fel.

Ansvarsnämnden konstaterar att patienten fick en nästan dubbelt så hög dos av Innohep som hon egentligen skulle ha haft. Internmedicinaren var ansvarig för den felaktiga ordinationen.

Injektion av Innohep och likvärdiga läkemedel har använts för initial behandling av ventrombos i ca 10 år. Om läkemedlet var nytt för internmedicinaren borde han ha skaffat sig erforderliga kunskaper före ordinationen.

Ansvarsnämnden finner, liksom Socialstyrelsen, att internmedicinaren inte iakttagit den noggrannhet som krävs i samband med en läkemedelsordination.

Internmedicinaren får en varning. •

Godartat junction nevus, bedömde patologen

Diagnosen malignt melanom fördröjdes ett år – patientens prognos försämrades sannolikt

Godartat junction nevus, bedömde patologen. Det var malignt melanom, en diagnos som kom att fördröjas ett år. Patologen får en varning. (HSAN 2125/05)

En 61-årig kvinna hade sökt på en vårdcentral på grund av en växande hudförändring. Den opererades bort och skickades till ett laborieföretag för analys. Patologen granskade preparatet och ställde i ett utlåtande diagnosen godartat junction nevus.

Vid kontroll på vårdcentralen cirka ett år senare fann man en tillväxt i operationsåret vilket föranledde en ny operation. Denna gång skickades preparatet till ett laboratorium vid ett universitetssjukhus för mikroskopisk undersökning.

Återfall i malignt melanom

Den läkare som då granskade preparatet bedömde att förändringen var ett lokalt återfall av malignt melanom.

Vid en eftergranskning av ursprungspreparatet fann man att även det var ett malignt melanom.

Fallet anmälades enligt Lex Maria till Socialstyrelsen som i sin tur anmälde det vidare till Ansvarsnämnden.

Socialstyrelsen återopade ett utlåtande av sitt vetenskapliga råd i patologi, Christer Sundström.

Denne konstaterade att mikroskopisk granskning visade en melanocytär förändring med både intraepidermal och

intradermal komponent bestående av nästan av melanocytära celler med hyperkromatiska kärnor och varierande, ganska grov melaninpigmentering i cytoplasman. Mitoser sågs. Någon nevuskomponent förelåg inte.

Den korrekta diagnosen var malignt melanom. Diagnosen junction nevus var oriktig.

Försvårande omständigheter

Omständigheter som kan ha försvårat bedömningen är möjligen att de aktuella snitten från förändringen är av undermålig kvalitet och att den cytologiska bilden är ovanligt beskedlig för att representera ett malignt melanom, menade Christer Sundström, som framhöll att preparatet hade bedömts tillsammans med hudpatologiexpert.

Socialstyrelsen uppgav att man i likhet med Christer Sundström ansåg att patologen på grund av bristande noggrannhet vid sin granskning av vävnadsprovet ställt en felaktig diagnos, och att han orsakat en avsevärd fördröjning av diagnostik och behandling av patienten och sannolikt bidragit till en försämrad prognos för henne.

Han hade därmed inte utfört sitt arbete i enlighet med vetenskap och beprövad erfarenhet.

»Uppenbart ett malignt melanom«

I Lex Maria-utredningen uppgav patologen att han, sedan han eftergranskat snitten från det ursprungliga hudresektatet, insett att det rörde sig om en atypisk me-

lanocytär förändring och inte ett benignt nevus såsom ursprungligen uppgavs.

Som förmildrande omständighet kunde möjligen anges att bedömningen försvårades av artefaktmässig fragmentering av preparatet och att det förelåg en påtaglig kronisk inflammation med regressiva förändringar. I nu nedsnittat material och med facit i hand är det dock uppenbart att det rört sig om ett malignt melanom, tillstod patologen.

Han berättade att fallet hade demonstrerats för samtliga patologkollegor på hans sjukhus och att kriterierna för atypiska melanocytära förändringar diskuterats.

För att undvika framtida misstag har de kommit överens om att alla nevus med avvikande bild fortsättningsvis ska snittas ner och även visas för övriga kollegor.

Om det finns oenighet inom gruppen skickas fallet för extern konsultation. Denna instruktion kommer att dokumenteras i kvalitetssystemet och gälla samtliga patologenheter inom företaget.

Ansvarsnämnden läste Socialstyrelsens utredning. Patologen valde att inte yttra sig till nämnden.

Bedömning och beslut

Ansvarsnämnden finner att patologen, på det sätt som Socialstyrelsen redovisat i sin anmälan, vid sin granskning av vävnadsprovet av oaktamhet åsidosatt sina skyldigheter i yrkesutövningen. Felet är varken ringa eller ursäktligt och renderar honom en varning. •